

LEVELEK A SZERKESZTŐSÉGHEZ

Még egyszer Ligeti József adataihoz

Kiegészítésül Tóth Sándor *Néhány adat Gaál Gábor életrajzából* című, a *Korunk* 1971. 5. számában megjelent leveléhez, magam is tanúként jelentkezem, s közlöm, hogy Ligeti Józsefnek a *Korunk* 1971. 3. számában megjelent visszaemlékezése tévedéseket tartalmaz. Ezek lehetnek a memória zavarai is. Ligeti Gaál Gáborral kapcsolatos meleg baráti viszonyába és egymás baráti „hergelésébe” nem látok bele, a lefolyt „jelenetek” alkalmával nem voltam jelen. Abban sem vagyok illetékes, mikor érezte Ligeti a cselekvés óráját közeledni... Akkor sem voltam jelen, amikor Aradi Viktor intette Ligetit, hogy jól nézze meg, kiket von be az ő ötletére létrehozott *Studio művészi társaság* megalapításába, azt azonban már le kell szögezni, hogy e *Studio* megalapításának ötlete nem Ligetié volt. Igaz, Ligeti életrajzában a *Korunkban* közölt részlete nem is lenne túlságosan közérdekű, ha nem állítanám olyan könnyed határozottsággal, hogy a *Studiót* ő kezdeményezte. Kétségtelenül részt vett benne, és a *Studio* egyik műsorán általa abszolútnak nevezett táncokat mutatott be.

A *Studiót* a húszas évek végén komoly irodalompolitikai okok hozták létre. Elsőként jelentkezett a romániai magyar kísérletek között; a modern művészeteket óhajtotta népszerűsíteni, felvilágosító és ismeretterjesztő céllal, és első volt a „polgárpukkasztó” szavalókórus szerepeltetésében is. Egy kicsit a romániai magyar irodalmi ósforrások közé tartozott, hiszen belőle indult a szocialista vonulat.

A *Studiót* Szentimrei Jenő hozta létre, és erről pontos vallomást tett az *Utunk* 1956. 15. számában Huszár Sándornak adott interjújában. „1923—24-ben hallottam — vallja Szentimrei — a berlini rádióban szovjet szavalókórusokat. Elhatároztam azonnal, hogy nekünk is ilyesmit kell csinálni. De kivel? Az iskolák nem vállalták, mert szovjet agitációnak tartották. Szerencsém összehoz Antal Márkkal, aki a magyar kommunén idején a Népművelési Népbiztosság helyettes vezetője volt. Ő segített rajtam. Behozta nekem az ő kis házi szemináriumát. Volt közte mindenféle ember: munkás, értelmiségi, diák, kommunista. Részt vett azután a kórusban a fiatal Gaál Gábor, mint basszus szólista... Tamási Áron is tagja volt a kórusnak. *Sztanyiszlavszkij után Studiónak neveztük el a kis együttest.* A katolikus gimnázium disztermében meg az újságíró klubban tartottunk előadásokat... A *Studio* első műsorán először Erdélyben programba illesztettük Bartók egyik vonósnyégését. Ezzel akartuk jelezni, hogy népi alapokon keressük a megújodást művelődésünk minden vonalán.”

Szentimrei művészetszerető, modern szemléletű radikális polgár volt, aki az első világháború vérgőzétől megcsömörlött, s valami változtatást szeretett volna. Nem túl radikális vagy éppen kommunista jellegű változtatást. Baloldali barátai-val való érintkezésében félelmet nem ismert, ezért kötött velük bátor szövetséget. A művek mélyét vizsgálta és nem azt, ki a mű szerzője. Liberális elveket vallott, pártkötöttségtől mentesen. Gátlás nélkül kérte és kapta a *Studio*-műsorok összeállítására való anyagot Kassák Lajostól és feleségétől, Simon Jolántól, sőt a kifejezetten kommunista 100% szerkesztőtől is. Nem irtózott a *Studio*-műsorok első előadásán ideológiai bevezetőt mondó Dienes Lászlótól, de Aradi Viktor nemegyszer baloldali politikai perekbe fogott személyétől sem rettegett, bármennyire óvakodott is tőle nem egy „radikális” polgár.

A Studio indításakor még határozottan balra tartott, a benne résztvevők hatására. Adott pillanatban azonban Szentimrei Jenő fékezett. A Studiónak voltak még előadásai 1928-ban is, de azok már messze elmaradtak a kezdettől. Ennek ellenére sem vonjuk meg elismerésünket az aktív katonatisztból humanistává érett Szentimrei Jenőtől, aki a Studio megindításával jó szolgálatot tett az akkor még tapogatózó művészi kísérletezésnek.

Budapest, 1971. május

Beesky Andor

Feljegyzések Orbán Balázsról, Tabéry Gézáról és Papp Aurélról

1.

Orbán Balásznak a székelykeresztúri gimnázium részére tett alapítványairól az iskola történetírója, Sándor János (1896), valamint két jubileumi évkönyv (1944 és 1968) egyaránt megemlékeznek.

A *Székelyföld leírásának* szerzője ugyan nem itt folytatta tanulmányait, de mint a hajdani keresztúri választókerület országgyűlési képviselője gondját viselte a kollégiumnak, amely a vidék népének közmunkájával épült, első formájában vesszőből és sárból. S bár a kerület hűtlen lett Orbán Balázshoz (1881-ben a kormánypárt jelöltjét választotta meg vele szemben), ő hű maradt a gimnáziumhoz, s három ízben tett alapítványt fejlesztésére és a tanulók jutalmazására.

Az intézet egy időben Orbán Balázs, majd Petőfi Sándor nevét viselte. Két évtizeden át tanára voltam, s alkalmam nyílt nemcsak az Orbán-féle alapítóleveleket át tanulmányozni, hanem arról is meggyőződni, hogyan történt az alapítvány összegének felhasználása.

Az első alapítólevél 1876. augusztus 12-én kelt, s benne Orbán Balázs többek között a következőket írja:

Mi szegény, kopár hegyek közé szorított székelyek, mint minden, úgy a nevelés terén is háttérbe szorultunk. Itt is, mint egyebekben, az önségélyre vagyunk utalva; azért én csekély alapítványomat egy székely tanodához, imádott szülőföldem egy oly tanintézetéhez küldöm, mely azt leginkább szükségli, egy oly nevelő intézethez, melyben nagyon sok szegény tanuló van, s mely egy kis számú felekezett túlfeszített áldozatkészségéből merített lételt s annak köszönheti folytonos fejlődését, attól várja jövődjének biztosítását. Ez a székelykeresztúri unitárius gimnázium, mely egy sűrű népességű vidék iskoláját képezi, s melyben leginkább szegény falusi nép fiai küzdenek az önfenntartás és kiképeztetés nyomorával. Az ilyeneknél néha csekélynek tetsző segély is jótékonyan hat, miért alapítványomat ösztöndíj alakjában ez intézettel kapcsolom össze.

A székelykeresztúri unitárius gimnáziumban 5 gimnaziális osztály van jelenleg rendszeresítve, tesztek tehát 500, azaz ötszáz o.é. frt. alapítványt oly formán, hogy mindenik osztályban évenként száz-száz frt-nak kamatja a legjelesebb tanulóknak, nemzet és vallás külömbiség nélkül ösztöndíjként kiszolgáltatassék; [...] Ez ösztöndíjak kiosztásánál azonban minden protekció és részrehajlás útját elzárni kívánván, a tanuló ifjaknak is az ösztöndíjképesek megjelölésére némi befolyást gyakorolni kívánok biztosítani, nem annyira ellenőrzés, mint inkább az önérték ébresztése céljából, s főleg azért, hogy a tanulók már fiatal zsenge korukban hozzászokjanak az érdem méltánylatához s ennek nemesítő érzetét elsajátítsák. Ez okon a jelölt ösztöndíjak mindenik osztályban a legfeddhetetlenebb magaviseletű, a tanulmányokban a legtöbb szorgalmat és előmenetelt tanúsító ifjúknak adassanak, a következő módozat szerint:

Mindenik ösztöndíjjogosult osztályban az illető közvizsgát pár nappal megelőzőleg az osztály tanulói titkos szavazat útján az ösztöndíjra három tanulót jelölnek ki, e kijelöltekből aztán az illető osztályban betanító tanárok (v. tanár), az igazgató részvéte mellett, szintén titkos szavazat útján választják ki a három közül a legérdemesebbet, kinek a közvizsga alkalmával az ösztöndíj buzdító szavak kíséretében kézbesítendő.

1889-ben, amikor az iskola hatodik osztálya létesült, Orbán Balázs újabb 100 forinttal egészítette ki első alapítványát, majd halála előtt három nappal, 1890. április 16-án kelt végrendeletében ismét megemlékezett a székelykeresztúri gimnáziumról:

... Tekintve az emberi élet mulandóságát, a földi élettől való megválásnak bizonytalanságát, főleg az oly egészségben megrongált egyénnél, mint aminő én vagyok, szükségesnek tartom halálom bekövetkeztése tekintetéből, csekély földi javaimra nézve, már most megtenni végintézkedésemet [...] Én családdal nem lévén megáldva, a székely népet tekintem családomnak, s azt kívánom főörökösömmé tenni; míg másrésztől, a testvéri szeretet adóját sem kívánom megtagadni azon testvéremtől, aki arra rá van szorulva s ki gyermekei által családunk továbbfolytatására hivatva van [...] A Szejkefürdőt, az ahhoz tartozó tagot és szombatfalvi házat hagyományozom Bódog bátyám fiúutódainak, úgy azonban, hogy a fürdő és gazdasági jövedelméből tartozik minden évben a székelykeresztúri unitárius gimnáziumnak 200, írva kétszáz o.ért. forintot kiszolgáltatni ő és jogutódai 20 éven át, vagyis mindaddig, amíg 4000 (négyezer) frtot fog az évi járadék tenni. Ezen segélyt hagyom nevezett iskolának azért, hogy a kapandó évi járadékból fordítsa az egyik 100 frtot szegény tanulók, a legszorgalmasabbak és legkitünőbbek ösztöndíjára; a másik 100 frtot pedig a beállítandó VI-ik osztály tanári fizetésé alapjául, amelyre már életemben tettem 100 (egyszáz) frt. alapítványt [...] nem tagadom, hogy végtelenül fájt lelkemnek, hogy a keresztúri választókerületben, épen székely testvéreim, azok közt unitárius hitrokonaim buktattak meg. De én e megaláztatásomért, e kitagadásomért úgy kívánok bosszút állani, hogy a népnevelés előmozdítása által edzem meg jövőre e népet a hazafiságban ...

Az alapítvány összege 1877-től 1945-ig sokféle változáson ment át. Az alapból az első világháború alatt két ízben 5000 és 2000 korona értékű hadikölcsönkötvény vásároltatott, s elvesztésük nyomán az alap majdnem megsemmisült. A megmaradt érték 300 lejrt ért el 1920-ban. A gimnázium előjárósága igyekezett a csekély összeget gyűjtés, adakozás útján növelni, s ennek folytán az összeg 1934-ig 3684 lejre növekedett. Ebben az évben a konverziós törvény alapján az összeg 70 százaléka elveszett, s az iskola igazgatósága évről évre csak közadakozásból tudta az alap nemes intenciójának megfelelő összeget biztosítani. 1940-ben az alapítvány összege a betétkönyv szerint 628 lej volt. Az 1944—1945-ös iskolai évben adományokból a jutalom összege 8000 lejrt ért el.

Az iskola igazgatósága, az alapítványtevő akaratahoz híven, 68 éven át szigorúan ragaszkodott ahhoz a legdemokratikusabb módhoz, ahogyan Orbán Balázs a jutalmak szétosztását rendelte. Ezt tükrözi az összesítő kimutatás is, amelyet a jutalomban részesült 395 tanulórol készítettem. Eszerint a jutalmat Orbán Balázs szándékának megfelelően „a legjelesebb tanuló nemzet és vallás külömbiség nélkül” kapta. A jutalomban részesültek közül sok, tanulmányait tovább nem folytató parasztfiú mellett több ismert orvos, tanár, mérnök, újságíró, bíró nevét említhetnők meg.

Az iskolai haladó hagyományokra azért is szoktunk hivatkozni, hogy az iskolában tanuló magyarok, románok, szászok, zsidók közül egyaránt az érdem szerint például szolgáljanak. Nem hiszem, hogy a ma is országon elismert, hatszázas létszámú, román és magyar tagozattal működő, bentlakással és saját gazdasággal rendelkező, 1968-ban fennállásának 175. évfordulóját ünnepelt középiskola tanári karának és ifjúságának kifogása volna az ellen, hogy az ott eltöltött két évtized jogán indítványt tegyek: állítsák vissza az évvégi jutalmazások e régi rendszerét. Legyen olyan pénzbeli vagy könyvajándék, amelyet a tanulók Orbán Balázs előírásai szerint titkos szavazással ítéljenek oda annak, akit a legérdemesebbnek tartanak.

Péterffy Gyula

2.

Hepchupás, vén Szilágyba, Ady Endre érmelléki falujába egy rőtfényű, de még jó meleg őszi napon, 1956. október 3-án négyen, más-más irányból indultunk. Tabéry Géza, Ady barátja, a *Vértorony*, az *At a Golgotán*, a *Szarvasbika* és sok más regény írója, Nagyváradról. Papp Aurél festőművész, Ady gyermekkorának ismerője Szatmárról. Bustya Endre, aki akkor gyűjtögette Ady novelláit s tanulmányt készült írni a költő kevésbé ismert vagy meg sem jelentetett írásairól, Marosvásárhelyről érkezett, jómagam pedig Nagybányáról indultam.

Tabéry és Papp a költő s a szülők életében és azután is gyakran fordult meg az Ady-portán. Ismerték annak minden zezugát. Az utazás célja ezúttal az volt, hogy a nagy költő születésének 80. évfordulóját — az 1957. november 22-i ünnepséget — előkészítő bizottság kérésére a műemlékké nyilvánított szülőház újjáépítését megtekintsék, és ismerve a hajdani szülőházat, tájékoztassák, segítsék a munkálatokat. Akkor már közel három esztendeje mintegy levett kalappal, fedél nélkül állott a sokhelyütt beázott paticsfalú épület. Ugyanis 1954. október 30-án az udvaron levő sütökemencéből kivetődő, szikrázó pernye belekapott a nádfedélbe, azt lángra lobbantotta, s az így keletkezett tűz a kicsi falusi ház egész fedélépítményét elpusztította.

Előzetes megegyezés szerint Papp Aurél festőművésszel a szatmári vasútállomáson találkoztam. A Nagykároly felé induló vonatra való felszállás előtt s útközben is, az utunkkal kapcsolatos emlékekről beszélgettünk. Papp — barátkozásunk hosszú éveit alatt — felsőbányai és szatmári műtermének termékeit csendjében vagy nagybányai látogatása alkalmával már sokszor és sokat beszélt Adyról, de sohasem annyiszor és annyit, hogy én azt még egyszer vagy bármikor ne hallgattam volna szívesen. Visszaemlékezéseit a gyermek Adyról, a szülőkről, akikkel személyes kapcsolatai voltak, többször és több formában leírta, s velem is elolvastatta. Most is, Szatmár és Nagykároly között. Adyról, majd a kurucok nagymajtényi tragédiájáról, a letörött zászlóról s a táj jellegzetességeiről beszélgettünk.

Nagykárolyban, hogy a váradi vonat érkezéséig időt töltsünk, a vasúti étteremben kerestünk vigasztalást. Sok jóban azonban nem lehetett részünk, mert hamarosan befutott a vonat. Tabéry mégis irigykedve nézte a kiürített poharakat.

— Meg se vártatok — vetette a szemünkre.

Miután ő is pótolta a lemaradást, elindultunk a nagypiacon levő, egykori céduelaház felé, ahova megbeszélt találkozásunk volt a szekeresrel. Ez — Szabóné Kovács Katica férje — egyrészt, mert már ismert bennünket, másrészt pedig azért, mert nagyon előrelátó ember volt, a jóillatú szénával bélelt szekérderekben két jókora fonott korszót is hozott.

— Ezekbe valami bor kéne — mondta rövid tömörséggel.

— Látszik, hogy fuvarosunk az Ady-házban lakik — állapította meg Tabéry. — A jó bor tisztelete is kötelez annyira, mint a nemesség.

Indulásunk előtt még Nagykárolyban is szétnéztünk. Akadt bőven látni és meg tudni való. A Nagyhajdúváros utcában felkerestük Ady hajdani diákszállását: a Dézsáné-féle ház virágos udvarában még ma is áll az a régi, földszintes kis épület, amelyben kisdíák korában négy esztendeig lakott. Kaffka Margit márványtáblával jelölt szülőháza, a hatalmas parkban álló, volt Károlyi-kastély, a ritka formájú és szépségű katolikus templom és sok más, történeti jelentő épület egy-egy régi eseményt, Kaffka-regényt, Ady-verset juttatott eszünkbe. A régmúlt idők vármegyházának nagytermében, egy megyei bál alkalmával — 1846. szeptember 8-án — ismerkedett meg Petőfi Szendrey Júliával. A jobbágyfelszabadításért itt hangzott el Wesselényi Miklós dörgő szözeata... A híres kortesvilág, az ólmos botok korában hadakozások színhelye is volt a megyeháza, még az ablakok vasrácsait is betörték. Egyszóval sok mindent elemegettünk. Végül jó károlyi borból megmerítettük korszóinkat, s magunk mögött hagytuk ezt a történelemmel és irodalomtörténeti emlékekkel teli kisvárost, ahol Tabéry — amint ő mondta — ifjúkorában sokat unatkozott.

Döcögő szekerünket sokan megbámulták. Nem a saroglya, a löcs vagy a két jó ló miatt, hanem egyébert. Az akkor hetvennyolcadik esztendejében járó, galambösz, vállig érő hajú Papp Aurél, a nálunknál fejjel magasabb, nyurga alakú Tabéry Géza s csapzott hajú jómagam se volt mindennapi jelenség a gensiekek s az érkávásiak számára. Egy szekérré való furcsa népség voltunk az ő szemükben.

Útközben társaim egymást túllícitálva oktattak, hogy jegyezd meg ezt, je-

gyezd meg azt. Ne felejtse el, ez itt a Partium határa, ez itt az árterület, meg aztán azt se, hogy ezen az úton szekerezett Ady is kisdíák korában, s később is, mikor néha hazajött a falujába. Ady nótáját is emlegették. Tabéry a dallamára, Papp Aurél pedig csak egy-két sornyi szövegére emlékezett. Aztán a kettőt valahogy csak összegegyeztették s eldalolták. Velük dudorásztam: „Alacsony ház középbibe...”

Érkávás végén, a Tasnád felé eső utolsó háznál egy kis pihenőt tartottunk. Érkávás Papp Aurél gyermekkorának fontos állomáshelye. Elmondta, hogy egy idevelői asszonytól, Jó Ferencnétől — egészen kicsi gyermek korában — itt tanult meg magyarul. Innen indult az Adyval való gyermekkori ismerkedés is.

A rövid pihenő után aztán — a tavaszi olvadáskor s az őszi esőzésben szinte járhatatlan, most is csak egy-egy ide-oda kanyargó keréknyomot mutató úton — elindultunk Ady szülőfaluja felé. Csupa apró halmok, pangó vizek vájta mélyedések. Száraz szikes puszták. Már-már úgy véltem, hogy közel van a falu, amikor egy-egy virágtalan, zsombékos hajlatba jutva templomostul, házastul minden eltűnt. Aki nem ismeri ezt a hepehupás, csalóka pusztai utat, hosszú órákat is elbolyonghat, míg a faluba ér.

„Ez itt az Ér, a mi folyónk, Ős dicsőségű Kraszna-árok. Most száraz, szomorú, repedt...” — emlékeztem újra meg újra Ady bölcsőhelyéről írott soraira.

Szekerünk délután kanyarodott be az Ady-portára, ahová Bustya Endre Majtény felől már megérkezett.

A szülőházon új nádfedél sárgállott. A falu egyik asztalosa az ajtókat, ablakokat javíttatta. Benn, a földes nagyszobában, még friss volt a tapasztás. Papp a pitvarbéli kemencén talált kifogásolni valót. Tabéry is mindenre jól emlékezett. Időbe telt, amíg elbeszélgették az asztalossal s a paticsfalat, a gémeskút rogyant kávját, a kerítést reparáló emberekkel. Minden apró részletre kiterjedt a figyelmük.

Miután lepakolóztunk a nagy házban, az úgynevezett kúriában, ahol Szabóné Kovács Katica, az Ady-ház gondozója régi ismerősként fogadott, elindultunk a faluba.

Mint Koltón a huszonekét Petőfi-verset ihlető vadregényes Lápos-menti táj, úgy ez az érmelléki falu is versben, Ady-versben beszélt nekünk. Szürke, okoskodó szónak nem is volt ott helye. Ady mindent elmondott. Ő mondta el kincskeresését a zengő Avar-dombon, visszavagyódását falujába, a grófi szérún hajladozók síró bánatát, eljátszott öregségét, és fel sem sorolhatom, még mi mindent.

Késő este tértünk meg az Ady-házba, ahol még sokáig elbeszélgettünk. Néhány órát abban a szobában aludtunk, amelynek ablakától száz lépésre van a temető. S másnap, hazamenet, megint Ady-szavakat idézett az őszi táj:

*Vad, nagyszerű rajongást oltott
Az Érnek partja én belém,
Csupa pogányság volt a lelkem,
Gondtalan vágy és vak remény.*

Azóta két öreg barátunk is — előbb Tabéry Géza, azután Papp Aurél — eltávozott. Már csak emlékezetünkben élnek, akárcsak költők.

Nagybánya, 1971. augusztus

Suba Dani

Félig elmondott hozzászólás ürügyén

A *Korunk* bukaresti olvasó-találkozásán szoltam a műszaki könyvkiadás problémáiról, de betegségeim haza kényszerített a szót-váltás befejezése előtt. Felvettem volna két problémát, ezeket most írásban szeretném rögzíteni. Az első: a műszakiak helye a társadalomban, viszonyuk a humán műveltség kérdéseihöz, a műszaki értelmiség viszonya az irodalomhoz, zenéhez és képzőművészethez.

Kiindultam volna abból a tényből, hogy a műszakiak számszerűen túlsúlyban vannak a művészet és irodalom munkásaival szemben. Hazánkban van száz-ezer főiskolai végzettségű és 150 ezer műszaki középkáder, ami többszöröse a hat és félezer, plusz kettőezer író és művésznek, akiket számon tart a statisztikai évkönyv. A felvilágosodás korától kezdve lényeges eltolódások következtek be a tár-

sadalmi struktúrában az elmúlt kétszáz év fergeteges fejlődésének eredményeként. Igaz ugyan, hogy Prométheusz lopta volt le a tüzet az Olümposzról az emberiség számára, de a *homo faber* az, aki a tűz segítségével készít golyóstollat, írógépet, gyárt rotációspapírt. Anyagi létünk e változása vajmi keveset tükröződik a sajtóban, művészeti „termékekben“.

A második észrevételem lényegében az előzőhöz kapcsolódik. Bennünket, műszakiakat bizonyos vonatkozásban jó néhányan lebecsülnek. Vannak, akik szerint nem vagyunk elegendő mértékben fogyasztói kulturális javaknak, könyvnek, folyóiratnak. Sokan hiányzunk koncertről, nem látogatunk kiállításokat. Bizonyára ezért olvastunk napi-, hetilapban a „szakbarbárokról“. Írtak rólunk több-kevesebb gúnnyal hivatott és kevésbé hivatott tollforgatók. Jó lett volna erről már régen szólni a sajtóban, bár — inkább mosolyoghatnánk a dolgon.

Mégis nehezményoznünk kell, hogy a *Korunk* 1971. 1. számának borítólapjára a hátsó ajtón „bésuvadt“ ez a gúnyos leszólás. Valaki úgy véli, hogy az irodalomközpontúság kérdéseivel kapcsolatban „...nem foglalkoztak a szakbarbárság problémájával... A szakbarbárság létezése tény, s összefügg vele a *Korunk* előfizetőinek még mindig elégtelen száma“.

Lámcsak, valakik szerint a „szakbarbárság“ már probléma. Tán azt is megérjük, hogy „izmus“ lesz belőle, s még csak akkor fogják elverni rajtunk a port. Bár az csak mérlegelés dolga, ki a „szakbarbár“: aki kérdőjelként áll egy festmény, szobor előtt — vagy aki nem tudja kicserélni a kiegészítő biztosítékot. Remélhető, hogy a „probléma“ felvetése után más műszaki is véleményt fog nyilvánítani.

Kétségtelen: a szerkesztőségi munkában hiba történt, de nincsen ok rá, hogy ezt azonosítsuk a folyóirat alapvető vonalvezetésével. Annál is inkább nem, mert a lap nevében Bukarestben is felszólaló Balogh Edgár nem talált különbséget az író és a műszaki munkája között, amikor lényegében igazában és teljes joggal azonosította íróasztalát... egy tintás esztergapaddal.

Bukarest, 1971. augusztus

Barbu Vasile
mérnök

HELYREIGAZÍTÁS. A 6 Orai Újság történetéhez című cikkünkben (1971. 8) az 1246. lap utolsó sora helyesen: „...ezt az egyetemes antifasiszta és antiimperialista harc érdekében is teszi“. A cikk két szerzője helyesen: Marin Viliam—Izsák László.

